

הצבי ישראל-שעיהו

מי שחושב כי מינויו של ישראל ישעיהו לכהונת שר-הדואר הוא שימחה לתימנים, לא מבין כלום, לא במינויים ולא בתימנים. השימחה הכי גדולה נפלה בחיקו של דבר - יומון ההסתדרות המפא"י, הסובל מקשיים כספיים כרוניים.

גליונותיו מן השבוע האחרון סיפקו את ההוכחה לכך. בוגרים ונוער, בברכה נאמנה להכרנו ישראל ישעיהו, בהבחרך לשר בממשלת ישראל, עלה והצלת! קראו פעילי יוצאי תימן ברעננה, במודעה גדולת-ממדים מעל עמודי דבר, שמחירה 200 לירות.

מכירות מפא"י מקרן לא פיגרה אחר ריהם. היא בירכה את השר החדש, כאיש הנכון, כממלא שליחות הנאמנה בתנועה ובפעם. וכל זה במחיר 60 לירות. ראש המועצה המקומית שם היה נזקק למודעה מיוחדת כדי להתבטא. הוא כתב "בברכה עלה והצלת", שילם רק 80 לירות.

אולם כל זה היה כאין וכאפס לעומת גליון היום השישי.

מושב תנובות בירך את השר החדש "בתפקידו הרם" (80 לירות). משפחת ערוי סי מאביחיל בירכה אותו בברכת "נפתלי אילה שלוחה" (80). יהודה מחזון, יהודה מדהלה, רפאל עוקאשי, משה מקייטן, אבר'הם ירימי ואחרים בירכו אותו, בהצלחה" (160).

הגדילו לעשות "מוקירך מנתניה", ש' כתבו כי "ברכת הכל, בוגרים ונוער, תשרה עליו במשרד הדואר" - 160 ל"י רות ישראליות.

גם המחלקה לשכונות של מועצת פועלי תלאביב-יפו לא טמנה ידה. וגם יחיאל חבשוש, אפילו בית עזרת אחים. וגם הרב זכריה והנהג ובני ביתו. ומועצת פועלי יקנעם. והמועצה המקומית של זכרון יע' קוב. ובית-הכנסת עץ חיים מנתניה, ש' ציין: "בורך שחלק מכבודו ליראוי".

מועצת פועלי חולון הקדישה לברכה רק 440 לירות - "עלה והצלת" באותיות גדולות, ברובח שני עולה היומון ובגובה 11 אינטש.

אולם הברכה המקורית ביותר היתה של סניף מפא"י בראש העין: "צירוף ל" ממשלה יתרום להגברת הבניה והיצירה ולשיגשוג הכלכלה".

ובא גואל לציון, אמנ!

חיפה

צוחק הצוחק אחרון

בכל מקום בישראל אפשר לצחוק מכל דבר. החל מראשי-המשלה, דרך ראש ה" עיר, וכלה באחרוני פקידיו. רק לא בחיפה. שם יש הגבלות מיוחדות.

את הכלל הזה למד השבוע שמואל שי - המנחה חרדה-לשון, תושב תלאביב, שניהל במשורת החרושים האחרונים את הקאברט הפוליטי הראשון והיחיד בי חיפה.

החברים האמיתיים. לא היו לו בכלל שום כוונות רעות לשי. הוא פשוט הוזמן לחיפה מדי שבוע, בליל שבת, על ידי מנהלי הקאברט בבית רוטשילד, כדי שינחה, יראיין ויבדח, כידי ההומור והי סאטירה הטובה עליו.

כך עברו תחת שבת ששגו המלחין מרק לברי, הצייר משה גת, דובר עיריית חיפה דן שילון, ומנהל התיאטרון חיפאי יעקוב יעזר. אפילו ח"כ חרות אברהם טייאר הוצג לפני החיפאים חובבי ה" סאטירה.

עד שהוזמן אל הבמה, באחד מלילות השבת האחרונים, חיכך רפ"י יוסף אל" מוגי - איש חיפה משכבר הימים. זה היה יותר מדי בשביל חיפאים מסויימים, שוחרי שובת אבא חושי, מפא"י והמדינה. שי שאל את אלמוגי איך הוא מרגיש באופוזיציה, אחרי שנים רבות של היותו בשלטון. ענה הח"כ: "עכשיו אני יודע מי הם החברים האמיתיים שלי, ומי הם אלה שהרעו לי פעם בשכר".

הנהלת בית רוטשילד נידהמה, הציעה להפסיק להזמין אישים פוליטיים לקאברט. שי לא רק שלא התנגד לכך, אלא שהביע (המשך בעמוד 13)

סוף-סוף: עקבות הילדים

המיסמך מימין הוא צו-גיוס, שנשלח לציון בן צדוק יצהרי מפתח-תקווה. נאמר בו: "לאחר שלא התייצבת בתאריך כפי שנקבע לך, בתוקף צו שרות בטחון המתחם לבני גילך... הנך נדרש להתייצב בלשכת-הגיוס האזורית ביום 6.6.66 בשעה 9 בבוקר למילוי חובתך האמורה. אם לא תעשה כן ננקוט בצעדים משפטיים..."

ציון נעלם בהיותו תינוק, כאשר אך עלו הוריו מתימן. והוא אינו יחיד. מלבדו נעלמו 250 מילדי תימן, באחת התעלומות הטרגיות והשעוריי-תיות ביותר בתולדות המדינה. בעמודים אלה מגלה "העולם הזה" כיצד נעלמו חלק מהתינוקות.

ילד ב-5000\$

אל השוק הרעב הזה הוצעה לפתע סחור רה מבוקשת ביותר. תינוקות יהודים, בריאים ונחמדים, מישראל עצמה. המציע היה עסקן דתי ידוע, שאף נושא בתואר רב, אם כי עסקיו אינם תמיד כשרים. הוא אורח אמריקאי, אף כי גדל וזונן בירושלים. הוא ירד מהארץ בי שנות השלושים, לאחר שאביו הסתבך בשערוריה גדולה. איש זה הודיע, שהוא יכול להביא ילדים לאימוץ.

מובנים לשלם סכומים עצומים כדי לזכות באישור של אימוץ ילד. במיוחד קשה מצבם של יהודים, המבקשים לאמץ ילדים יהודיים.

אחד מהם, בנו של רב גדול, בארצות-הברית, לא הצליח למצוא תינוק יהודי. הוא אימץ ילדה ממוצא סיני.

זה תינוק מישראל

וא לא סיבך את עצמו בעסקים כה נוראים לשם שמיים, או מתוך רחמנות על זוגות חסרי-ילדים. הוא עשה זאת ככיונס: 5000 דולאר עבור כל תינוק - התשלום במזומן, בעת המסירה. התינוקות הגיעו היום לגיל בגרות, ו בקהילות יהודיות מסויימות מצביעים עליהם ואומרים: "זה תינוק מישראל". הם בולטים בדבר אחי: עורם הכהה, שערם השחור המבריק, עיניהם החומות והצוחקות - בניגוד לעור הוורוד, העיני נים האירופיות והשיער הבהיר של הוריהם-מאמצייהם.

כמה מן הדוגמאות הכולטות ביותר: פ.ט. ואשתו, תושבי העיר ניוארק בניו-גרסי, הם יהודים אשכנזים בהורים. בתם המאומצת בת ה'9 היא תימניה טי-פיסית. היא הגיעה לביתם ב'1949, מ' ישראל.

ג.ש. הוא איש-עסקים בגרסי סיטי. הוא גאה מאד בכנו - אף הוא תימני מישראל. "המיליונר" הוא תושב באלטימור, המבלה כל שנה את חופשת-הקיץ באירופה. השנה אפשר היה לראותו בבית-מרגוע שווייצי, בחברת אשתו ושתי בנותיו. שתי הן שחורות, שתייהן תימניות, שתייהן הובאו מישראל על-ידי אותו יורד. המיליונר שילם 10 אלפים דולאר.

שמות האנשים האלה שמורים במערכת העולם הזה, והיא תמסור אותם לאנשים המוסמכים, אם תידרש לעשות זאת. אילו דובר בתינוק אחד או שניים, אפשר היה לחשוב כי היה עניין של נוכח יחיד. אבל מדובר ב'250 תינוקות. אדם בודד אחד לא יכול היה להטוף אותם בסתר, להבריחם אל מחוץ למדינה.

חידה חשבה כל משפחה, שזו טר-גדיה פרטית שלה. שרק התינוק שלה נעלם. או רק לה אמרו: "התינוק שלכם מת. קברנו אותו. לא יודעים איפה הקבר". במהולה של העלייה ההמונית, במעבר מהרי תימן לקרקטינו מחנה ישראל או עין-שמר, היו העולים אובדי-עצות.

הם לא ידעו שלא ייתכן שתינוק יעלם סתם ככה. שלא יהיה רישום מדוייק של כל נפש. שלא ייתכן לקבור מישהו ולא לדעת היכן הקבר.

האם היו החוטפים מילצות? התגובה הראשונה, מכל הצדדים, היתה: "לא ייתכן שנעשה פשע כזה!". אחרי שצורפו ההוכחות, אחרי שמשפחה אחת אימתה את סיפורה של המשפחה האחרת, נשמעה התגובה: "אם אמנם נלק' חו תינוקות - עשו זאת רק מתוך רחמינות. זוגות עשירים אימצו אותם, כדי שלא יסבלו במחנות-העולים".

יורד מציע תינוקות

אנשים המגדלים את הילדים הם, מן הסתם, אנשים טובי-לב. אחת לא היו פותחים את ליבם ואת ביתם לילדים אלה. אבל כיצד הגיעו התינוקות ממחנות-העולים, אל הבתים שאימצו אותם? זוהי שאלה המחייבת חקירה. חודע של עולי תימן תובע מזה כשנה שתיערך חקירה כזו, ותביעתו הועברה ל" טיפולה של אחת מוועדות הכנסת. חקירה זו עלולה לגלות את הסוד המדהים ביותר של כל הפרשה: רק תינוקות בודדים אומצו על-ידי אורחים ישראלים. רובם הוצא לחו"ל - ובעיקר לארצות-הברית. באמריקה הצפונית קיים מחסור חמור מאד בילדים-לאימוץ. זוגות חשוכי-בנים

אחד מהם